

Benvolguts Jordi Cuixart i Jordi Sànchez; benvolguda consellera Dolors Bassa i presidenta Carme Forcadell; benvolgut vicepresident Oriol Junqueres, benvolguts consellers Joaquim Forn, Raül Romeva, Josep rull i Jordi Turull.

Vosaltres sou a la presó i jo no.

Nosaltres, totes les persones que som aquí, no.

Només d'escriure-ho, només de posar sobre el paper aquest "vosaltres sou a la presó", se'm talla la respiració, la circulació, la digestió i els circuits neuronals.

Davant d'aquesta realitat no podem més que rebel·lar-nos. Per això som aquí, amb la millor eina de totes: la cultura. I procuraré usar-la afegint-hi una altra eina que m'estimo especialment: l'humor, que tot ho pot. L'humor, una eina de destrucció massiva d'injustícies. L'humor i l'amor.

Jo pertanyo al negociat de la literatura infantil i juvenil, i és per això que us explicaré un conte.

Hi havia una vegada un país on vivia gent que feia coses rares —ei, i pacífiques. Una vegada els va venir de gust quedar tots a la mateixa hora i es van agafar de les mans per formar una filera llarga, de centenars i centenars de quilòmetres. I ningú no es deixava anar, per molt que li suessin les mans o tingués ganes d'anar a pixar, de fote's una birra, o li hagués tocat ser al costat d'algú que no portava desodorant. I tot perquè els donava la gana de reivindicar que volien posar un paperet dins una caixa amb un *Sí*, un *No* o un paper en blanc. Ho feien gratis. No van rebre cap descompte per al súper. Ans al contrari: hi van posar diners.

Aquesta afició a reunir-se era forta i preocupant. Ho feien, com a mínim, un cop l'any, i cada vegada actuaven de manera més peculiar. Un any es van engiponar un cartró al cap. Un altre, es van canviar de samarreta a mitja concentració. Una altra... tant és, deixem-ho aquí. Estaven

absolutament sonats. Però convençuts.

Tant, que un any es van dir que ja n'hi havia prou de fer coreografies de musical alternatiu, i que ja era hora d'endinyar el refotut paperet en qüestió dins la refotuda caixeta dels pebrots. Només van tenir un petit problema: les autoritats competents d'àmbit estatal van declarar que la festa dels paperets era absolutament il·legal, i que com els pesquessin organitzant i procurant que allò tirés endavant, o bé parlant-ne els cauria un *puro*.

Els ciutadans aficionats a les coreografies anuals van dir que sí, que *ok mackey*, i van organitzar-se pel seu compte. Van triar els ciutadans més sonats de tots i van encarregar unes caixetes que semblaven carmanyoles, però que no ho eren, a la Xina. I uns quants milions de paperetes a un lloc que potser era França o que potser no ho era. I un 1 d'octubre la festa es va celebrar.

Era la festa de les paperetes. I en van dir *referèndum*, perquè era un referèndum i perquè les paraules d'origen llatí sempre queden bé per a temes oficials.

A la festa, però, s'hi van presentar uns quants pollastres, vull dir, uns quants policies d'àmbit estatal que no hi estaven convidats. I, en lloc de demanar educadament si podien participar-hi, van començar a repartir llenya, com si fos el joc de trencar l'olla. Però, en comptes de trencar terrissa, procuraven trencar voluntats i decorar els cossos dels votants de color morat. Però ni així no van poder aconseguir que la gent, les dones i els homes, votessin i fotessin les paperetes dins les urnes.

Ho van fer més de dos milions dues-centes mil persones que es van sentir guanyadores, tant si havien votat que sí com si havien votat que no, en blanc, o havien introduït un val de descompte de súper. Però la festa va tenir com a conseqüència càstigs injustos i arbitraris: la presó de fins a 9 persones i l'exili de 7 persones més.

I ara ve quan tocava que hi aparegués Sant Jordi, que matés el drac de les injustícies, s'esdevingués el miracle de les roses i *blablabla*. Que, a

veure, sense que sigui un miracle, alguna cosa ha canviat des de Sant Jordi: ja els tenim a la vora, però no a casa. I els alemanys han entès que no estem sonats. Però el miracle de la solució definitiva i democràtica no vindrà de cap Sant Jordi. Entre altres coses perquè, què coi és això que un senyor sigui el que sempre apareix com a heroi? Ja n'hi ha prou de patriarcat, recoi. Les dones som unes pencaires i unes valentes de tres parells de nassos, recontracoi. Però, sobretot, perquè el final no us el puc dir jo: l'hem de construir entre totes les persones que som aquí i les que no han pogut venir perquè feien un curset o havien quedat per fer una cerveseta amb algú interessant, però que si no haurien vingut.

Els finals més bons són aquells en els quals un col·lectiu s'uneix per aconseguir el que vol i ho fa sense violència, amb intel·ligència, amb persistència. Amb humor i amb cultura. La millor arma contra la repressió. Gràcies a tots vosaltres, i gràcies senyores i senyors del tribunal de Schleswig-Holstein!

Anna Manso

Adaptació, per a la concentració de la plaça de la Vila de Gràcia del dia 16 de juliol de 2018, del conte llegit a l'acte d'homenatge a Jordi Cuixart de Santa Perpètua de Mogoda el 22 d'abril de 2018.